

akti+

ČTYŘI TÝDNY ZKUŠENOSTÍ

ČTYŘI TÝDNY ŽIVOTNÍCH ZKUŠENOSTÍ

Měsíc plný fyzické zátěže, psychické odolnosti a vystupování z komfortní zóny. Tak by se dal v krátkosti shrnout čtyřtýdenní výcvik středoškoláků, kteří se pod vedením 102. průzkumného praporu zapojili do letošního ročníku Dobrovolného vojenského cvičení. Výcvik, který začal jako zkouška něčeho nového, se pro většinu z nich stal životní zkušeností. Z celkem 29 nastupujících studentů jej úspěšně dokončilo 27 vojínů, kteří v pátek 1. srpna složili slavnostní přísahu v posádce Přáslavice.

Výcvik byl od samého počátku koncipován tak, aby mladým lidem přiblížil reálné fungování ozbrojených sil. Nešlo pouze o zvládnutí vojenských dovedností, ale o celkový přístup k fungování jedince i celku. Od prvního ranního nástupu, přes výcvik ve střelbě, topografii, chemické a zdravotnické přípravě, až po noci strávené v lese během komplexních polních výcviků.

„Mnoho z účastníků netušilo, do čeho jdou. Nebyli zvyklí na pohyb, neměli fyzickou, nedokázali pracovat s časem ani pod tlakem. Našlo se hodně takových, kteří v průběhu cvičení zvažovali možnost předčasně výcvik ukončit, a někteří toto rozhodnutí učinili,“ přibližuje psycholožka, která účastníky sledovala po celou dobu výcviku. „Na druhou

stranu je zde většina těch, která si i přes pochybnosti v sebe sama, i s pomocí instruktorů, posouvala svoje hranice. Teď jsou z těchto účastníků lidé, kteří dokázali zvládnout diskomfort, sáhnout si na dno svých nejen fyzických, ale i psychických sil, a přes všechny pochybnosti to dotáhnout až do konce. Pokud jim tato zkušenost dala něco nad rámec všech dovedností a informací, pak je to určitě důvěra v sebe a ve své schopnosti.“

Každý týden nové výzvy

První dny byly zaměřeny na adaptaci na vojenský režim a základní výcvik. Studenti překonávali vlastní nejistotu, sbírali první zkušenosti se zbraněmi i spojovacími prostředky, učili se maskování a pohyb v terénu. Brzy

pochopili, že v armádě není nikdo sám a že bez týmové spolupráce nelze uspět. Týmová soudržnost se tak stala klíčovým prvkem celého programu.

Mezi těmi, kdo výcvik doprovázeli, byl i kaplan 102. průzkumného praporu. Jeho pohled nepatřil výkonům ani disciplíně, ale duchu celé skupiny, a právě ten ho podle jeho slov hluboce zasáhl: „Nejvíce mě překvapilo, že na mou otázku, zda jim tu nechybí mobilní telefony, odpověděli, že jsou za to vlastně velmi vděční. Konečně totiž měli možnost budovat vztahy v nevirtuální rovině – a to je nesmírně bavilo a obohacovalo. Dokonce si přáli, aby výcvik neskončil a pokračoval přes celé prázdniny. Dalším silným faktorem pro mě byl týmový duch, který je provázel od začátku až do konce. Byli si schopni pomáhat, vzájemně se povzbuzovat a podporovat. Poté co jsem je mohl sledovat při výcviku i ve volném čase, vést s nimi vážné i obyčejné rozhovory, jsem nabyt jistoty, že tato generace není ani špatná, ani ztracená. Naopak – je to generace, která až jednou převezme pomyslné veslo, bude připravená a schopná dělat správná rozhodnutí.“

Z jednotlivců se stal sehraný tým

V dalších týdnech výcvik nabíral na intenzitě. Přibýly praktické činnosti, simulace krizových situací, nácviky první pomoci, chemická ochrana, orientace v terénu, první soutěže a zkoušky. Studenti házeli ostrým ručním granátem, stříleli za pohybu a pracovali pod tlakem. Šlo o úkoly, které prověřily jejich připravenost, kázeň i schopnost rychlého a správného rozhodování. Vrchol výcviku přišel ve třetím týdnu, kdy se všechny

dosud získané dovednosti spojily v druhém komplexním polním výcviku. Vojíní se museli orientovat v neznámém terénu, bránit se proti nepříteli, improvizovat, spolupracovat, a především se jeden na druhého spolehnout. Z jednotlivců se během několika dnů stal sehraný tým.

Přísaha byla vyvrcholením

Poté přišel den, na který budou všichni dlouho vzpomínat. Slavnostní přísaha byla nejen formálním završením výcviku, ale také silným symbolem osobního růstu. Na nástupišti v Přáslavicích stálo s rukávovým znakem 102. průzkumného praporu 27 mladých lidí, kteří si prošli náročným měsícem. Měsícem, během něhož objevili, kde leží jejich skutečné limity, které dokázali překonat. Slzy v očích, dojetí mezi rodiči i mezi samotnými studenty. Nešlo o radost z konce, ale o hrdost na to, že obstáli.

Závěrečné slovo patří řídícímu výcviku, který každý den stál uprostřed dění a měl možnost sledovat proměnu studentů doslova z první řady.

„Šestadvacet – přesně tolik dní strávili studenti středních škol ve výcviku. Ačkoliv to není nijak dlouhá doba, ve skutečnosti byla ještě kratší, protože první a poslední dny byly věnovány logistice a administrativě. Přesto během těchto pár dní udělali obrovský krok vpřed,“ konstatuje řídící výcviku. „Denně vstřebávali značné množství naprosto nových informací a dovedností z různých odborností. Neustále čelili tlaku, který prověřoval jejich fyzickou i psychickou odolnost. A přesto většina z nich tuto zátěž

význam. Nicméně podle toho, co jsem viděl za poslední měsíc, se o budoucí generaci nebojím.“

Cenné zkušenosti

Vedoucí výcviku vyzdvihl zvláště ty studenty, kteří v sobě tuto schopnost – vést – probudili. Ke konci výcviku byli schopni řešit složité problémy ve skupině, aktivně se podílet na jejím směřování, a to vše ve ztížených podmínkách.

„Právě v tom vidím obrovský potenciál tohoto výcviku. Dává mladým lidem nejen příležitost

naprosto přesvědčen, že ty zkušenosti, které tady u nás získali, využijí i v civilním životě,“ dodává příslušník prostějovských průzkumáků. Závěrečná slova řídícího výcviku tak shrnují podstatné. Dobrovolné vojenské cvičení nebylo jen o drilu a nových dovednostech, ale i o tom, co si každý účastník odnáší sám pro sebe. Pro někoho to byla fyzická výzva, pro jiného překonání vnitřních bariér. Všichni ale během čtyř týdnů prošli zkušeností, která má potenciál formovat jejich další směřování.

Text a foto: rtm. Brigita Ročňáková

nejen překonala, ale dokázala v ní i efektivně fungovat. O jejich celkovém pokroku, který byl značný, však mluvit nechci – o tom už tu je napsáno mnoho řádků. V dnešním světě se často říká, že chybí leadership. Schválně nepoužívám pojem vůdcovství, protože ten v našich končinách evokuje jiný

naučit se nové věci, ale také objevit schopnosti, o kterých často ani netušili, že je mají. A to se samozřejmě netýká jen těch, kteří se projeví jako lídři, ale i těch, kteří dokázali překonat všechny překážky a nástrahy výcviku. Sami sobě totiž dokázali, že jsou mnohem schopnější, než si mysleli. A jsem

13. DĚLOSTŘELECKÝ PLUK JINCE

22. ZÁKLADNA VRTULNÍKOVÉHO LETECTVA NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

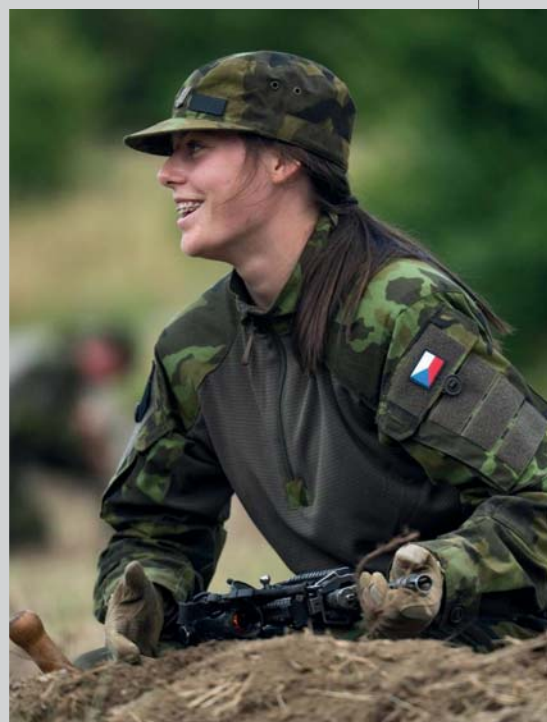
43. VÝSADKOVÝ PLUK CHRUDIM

72. MECHANIZOVANÝ PRAPOR GENERÁLMAJORA JOSEFA BURŠÍKA PŘÁSLAVICE

VELITELSTVÍ VÝCVIKU – VOJENSKÁ AKADEMIE VYŠKOV

CENNÁ VÝMĚNA ZKUŠENOSTÍ

Na 24. základně dopravního letectva v Praze-Kbelích se začátkem srpna uskutečnilo cvičení Galileo SAR Meet 2025, prestižní mezinárodní soutěž vrtulníkůvých posádek zapojených do systému SAR (Search and Rescue). Cvičení se zúčastnilo celkem sedm zahraničních vrtulníků, čtyři české a jeden letoun s pevným křídlem. Mezinárodní cvičení zaměřené na koordinaci leteckých záchranných operací v náročném terénu a podmínkách odstartovalo impozantním průletem nad Prahou formací jedenácti vrtulníků.

Do Kbel zaměřily vrtulníkové posádky z osmi zemí – Německo, Norsko, Belgie, Litva, Slovensko, Španělsko a Rakousko. Českou republiku reprezentovala 24. základna dopravního letectva Praha-Kbel, 22. základna vrtulníkového letectva Náměšť nad Oslavou a CLV Pardubice.

Vítězové Galileo SAR Meet 2025

Absolutním vítězem cvičení a držitelem trofeje Navigation and Search Challenge Trophy se stala německá posádka German Air Force s vrtulníkem H145 SAR. Norská posádka Royal Norwegian Air Force s vrtulníkem AW101 SAR Queen zvítězila v soutěži Rescue Challenge. Nejlepší posádkou pro práci s palubním jeřábem a vítězi Ground Crew Challenge se stali příslušníci 22. základny vrtulníkového letectva Náměšť nad Oslavou.

Text: kpt. Kristýna Kosatíková, foto: Jan Kouba

Podplukovník Petr Šafařík

